

[Socialministeren.]

fremgangsmåde ikke bliver aktuel med hensyn til Livø, er det, fru Ellen Strange Petersen også nævnte, at øen efter alle sagkyndiges mening frembyder ganske særlige landskabelige værdier og rekreative muligheder.

Nu hører det jo ikke til min opgave som socialminister at påse, at disse værdier og muligheder ikke forspildes, og derfor har jeg bedt boligministeren, som sammen med kulturministeren og landbrugsministeren administrerer loven om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål, om et godt råd om, hvordan øen kan afhændes på en måde, der fører med sig, at der bliver taget hensyn til de rekreative værdier.

Jeg har fået det råd at søge øen afhændet til de lokale kommunale myndigheder, som har en naturlig pligt til at varetage disse hensyn. For yderligere at sikre landskabsværdierne har kulturministeren tilbudt at formulere en fredningspåstand vedrørende Livø.

Sagen står nu sådan, at ministeriet for et stykke tid siden havde en forhandling med Nordjyllands amtsråd og Løgstør kommunalbestyrelse, der har erklæret sig principielt positive over for tanken om at overtage øen, og det vil sige, at det endnu er uafklaret, om amtsrådet og kommunalbestyrelsen vil overtage den i fællesskab, eller kun en af dem skal stå som ejer.

Der er nedsat et fællesudvalg til at føre de videre forhandlinger med ministeriet færdig, og jeg håber, det kan ske inden ret længe. Udvalget har, så vidt jeg har kunnet se i pressen i går, aflagt besøg i går på Livø for at se, hvordan forholdene var.

Jeg har også lige en af de allersidste dage fået kulturministerens forslag til en fredningspåstand; det er således nu muligt at bedømme de fremtidige benyttelsesmuligheder, og vi har hermed et godt udgangspunkt for realitetsdrøftelser om de økonomiske vilkår ved en overtagelse.

Jeg vil gerne understrege, at det er tanken, at det inden for de grænser, som sættes af den kommende fredning, må blive den

fremtidige ejers sag at tage stilling til, hvad øen skal bruges til. I alt fald hverken kan eller bør socialministeriet indlade sig på overvejelser om dette spørgsmål, efter at det er klarlagt, at øen ikke skal tjene forsorgsmæssige formål.

Det er korrekt, at øen kun bebos af en enkelt mand; efter at det er konstateret, at åndssvageforsorgen ikke har brug for øen, er det fundet rigtigt at reducere personalet til det allernødvendigste for at kunne føre tilsyn med bygningerne.

Det er altså ikke rigtigt, at ingen i dag kender noget til øens fremtid, og jeg skal gøre opmærksom på, at finansudvalget har været orienteret om udviklingen i sagen.

Ellen Strange Petersen: Jeg ved godt, at sagen har verseret fra det ene ministerium til det andet og tilbage igen, og jeg forstod på socialministeren, at så forfærdelig meget længere er man altså heller ikke kommet, men jeg vil da anse det for et fremskridt, hvis man virkelig når frem til en realitetsforhandling med de lokale myndigheder, og jeg håber, det ikke udelukker, at private ikke kan komme til at drive forretning i form af ferieformål, selvfølgelig under respekt for fredningsbestemmelserne, men sådan at både naturen og omgivelserne i det hele taget virkelig kan blive udnyttet på en fornuftig måde.

Det forekommer mig meningsløst, at man, når man råber så meget op om mangelen på rekreative områder og der så er et virkelig ideelt sted, ligefrem er bange for at få det brugt.

Jeg vil gerne stille det tillægsspørgsmål til ministeren: hvorunder sorterer så de udgifter, der er i øjeblikket, indtil man finder en løsning for fremtiden for Livø?

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg kan kun sige, at jeg er helt enig med fru Ellen Strange Petersen i de synspunkter, der blev fremsat med hensyn til øen og dens rekreative muligheder, og jeg er også enig i, at det kan ikke være meningen, at private skal